

*Moció presentada pel **Bloc de Bonrepòs i Mirambell** al plenari celebrat el **28 de març de 2012** en què es demana al govern central la retirada de la nova reforma laboral, es dóna suport a les mobilitzacions dels treballadors i treballadores i es declara l'ajuntament insubmís en cas de no retirar-se.*

El resultat de la votació fou el següent: 6 vots en contra (PP) i 5 vots a favor (BLOC i PSOE). La moció, per tant, fou rebutjada.

Na María José Amigó Laguarda, portaveu del **grup municipal BLOC – Compromís**; i a l'empara del que disposa l'article 91.4 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals, d'acord amb l'article 97.3 de l'esmentat text reglamentari, presenta al Plenari per al seu debat i aprovació si s'escau, la següent

MOCIÓ- EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La reforma laboral que acaba d'imposar el Govern, aprovada amb el Reial Decret del passat 12 de febrer, és la manifestació acabada del pensament conservador en la matèria: lluny de constituir, com proclama, un equilibri de condicions, és l'expressió d'un nou i greu desequilibri entre empresaris i treballadors, que poc té a veure amb el foment de l'ocupació, i molt amb l'establiment d'un nou i injust marc de relacions laborals en les quals l'empresari reforça la seua hegemonia a costa de reduir la intervenció dels treballadors i dels poders públics.

És un atac frontal als principis que inspiren la Constitució Espanyola i per tant podem afirmar sense por a equivocar-nos que el Partit Popular ha trencat el consens constitucional. Així mateix i per si això no fóra poc, **vulnera un dels principis generals del dret**, segons el qual els pactes entre les parts, és a dir, els contractes estan per a complir-se i no es poden deixar el seu compliment o no a la lliure voluntat d'una de les parts, en aquest cas, l'empresari.

Així: **consagra la privatització dels serveis de col·locació, en mans de les ETT (Empreses de Treball Temporal)**, col·locant al servei públic d'ocupació estatal en situació de subsidiarietat. **Reforça definitivament el paper del sector privat en la formació professional**, col·locant fins i tot a les empreses de formació en l'àmbit de decisió de la planificació en la matèria. **No aborda en absolut**, a pesar de la seua declaració d'intencions, el problema bàsic del nostre mercat de treball, que és **la inestabilitat i la**

temporalitat. Ans al contrari, la fomenta alhora d'eliminar les limitacions al contracte de formació i aprenentatge, posant de nou a l'ordre del dia la possibilitat d'actuació fraudulenta, al poder perpetuar en la pràctica aquests contractes sense garantia alguna que la formació siga real, al no realitzar-se en l'empresa, i tot això amb enormes dificultats de control.

Així mateix, **introdueix un període de prova d'un any en els contractes** “de suport als emprenedors”, que, de fet, desnatura la seua denominació d'indefinitos. Amb independència de la més que dubtosa legalitat d'un període de prova tan dilatat, el que realment s'instaura és un nou model de contracte temporal per màxim d'un any, en el qual, podent renunciar posteriorment als beneficis fiscals o de seguretat social, l'empresari no té obligació alguna de caràcter indemnitzatori (i tot això, en el cas que hi haguera capacitat de control per part de la Inspecció de Treball i de Seguretat Social (ITSS), la qual cosa resulta ben dubtosa). I naturalment, **el treballador perd tota capacitat de reclamació pels incompliments legals de l'empresari**, la qual cosa extrema més, si hi cap, l'abús.

Per altra banda, **introdueix elements de flexibilitat interna** (supressió de les categories professionals, extensió de les causes per despenjar-se dels convenis sectorial o provincial donant prioritat als convenis d'empresa, possibilitat de realització d'hores extraordinàries en treballs a temps parcial, lliure disposició per l'empresari com irregular d'almenys el 5% de la jornada de treball, etc...) que no es compensen amb mecanismes de participació dels treballadors i els seus representants en l'empresa ni amb elements de control públic per a impedir l'abús. Inclús, limitant la prorrogació dels convenis, **afavoreixen que l'empresari no negocie i prenga les decisions unilateralment.**

Per si això no fóra poc, **redueix la indemnització per acomiadament improcedent a 33 dies per any i a un límit de 24 mensualitats** per a tots els contractes indefinits a subscriure a partir de la seua entrada en vigor i, en una cabriola jurídica, aplica també aquesta rebaixa a partir d'aquest moment als contractes vigents amb anterioritat. Però si l'acomiadament és “objectiu”, la indemnització és només de 20 dies per any i un màxim de 12 mensualitats, amb l'agreujant que tots els acomiadaments es consideren “objectius” a excepció que el treballador prove el contrari.

Aquesta és la fórmula triada per a reduir la “dualitat” del mercat de treball. Enfront del control del frau en la contractació temporal, es tria la reducció de la indemnització. **Elimina els salaris de tramitació en el cas d'acomiadament improcedent sense readmissió.**

Suprimeix l'autorització administrativa per a les suspensions de contracte, reduccions de jornada i acomiadaments col·lectius (Expedients de Regulació d'Ocupació), en línia també amb les antigues reivindicacions patronals que des de fa temps han pretés (i ara aconseguit) desplaçar als poders públics de les seues decisions d'acomiadar a les persones per raons econòmiques (que flexibilitza fins al paroxisme, a l'establir períodes trimestrals amb molt difícil control), organitzatives o productives. En particular, el paper de la ITSS queda reduït a un mer control formal i procedimental.

I les causes per a que l'acomiadament siguen objectives es fan tan laxes que el treballador queda totalment desprotegit. Criteris com la no acceptació d'un trasllat del lloc de treball, l'absentisme laboral tenint en compte el criteri de les mútues (es torna a afavorir el sector privat), créixer els ingressos més lentament o preveure perdudes poden fer arribar a la paradoxa de acomiadar "objectivament" treballadors tenint més beneficis.

A més a més, **l'empresari podrà rebaixar els sous dels seus empleats apel·lant a termes també laxes com "competitivitat"**. Això, unit a l'ampliació dels contractes de formació que precaritzen als joves, els treballs socials per aturats, les bonificacions i exencions en la Seguretat Social que excloueixen a una part dels treballadors i condemna el sistema públic, és un atac directe al sistema del benestar.

El Decret a més, **obri la possibilitat d'acomiadaments col·lectius en les Administracions Públiques**, al considerar dificultats pressupostàries com causa econòmica, la qual cosa obri la veda per a la massiva reducció de personal laboral en tots els seus àmbits amb la simple plasmació pressupostària de la voluntat política de fer-ho, és a dir, amb la més plena descausalització real.

Retrocedeix en els mecanismes de control establerts per a evitar l'efecte substitució de treballadors per aplicació de les noves figures contractuals o incentius. Destruïx els sistemes d'articulació de la negociació col·lectiva, expressió de l'autonomia d'empresaris i treballadors, minant la cobertura que els convenis sectorials representen per als treballadors de major debilitat contractual.

Aquests trets presenten un conjunt profundament desequilibrat i injust, certament agressiu com ha qualificat el Ministre d'Economia del Govern espanyol i que no guarda relació apreciable amb la creació o el manteniment de l'ocupació (tal i com ha reconegut el ministre Montoro), pel que és conscientment ineficaç. Només pretén l'abaratament del cost del treball i la ruptura de l'equilibri en la relació laboral col·lectiva en perjudici dels treballadors. Representa, al costat de la irrupció del sector privat en el nucli de les activitats d'ocupació i formació professional, la reculada en els

mecanismes de regulació i control públics en les relacions laborals, desbordant la capacitat de la ITSS les facilitats d'actuació en frau de llei que proporcionen algunes d'aquestes novetats.

Es per tot açò que presentem per a la consideració, debat i aprovació pel Ple dels següents

PROPOSTA D'ACORD

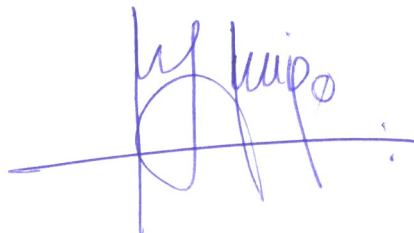
PRIMER- L'Ajuntament de Bonrepòs i Mirambell exigeix al Govern espanyol que retire aquesta Reforma Laboral.

SEGON- L'Ajuntament de Bonrepòs i Mirambell dona suport a totes les mobilitzacions en contra de la reforma laboral promogudes des dels sindicats de treballadors.

TERCER- Donar trasllat d'aquests acords: a la presidència del Govern espanyol, a la Ministra de treball, als grups parlamentaris del Congrés dels diputats, als sindicats de treballadors.

QUART- Atès que el Decret de reforma laboral és manifestament injust, inconstitucional i ataca principis fonamentals del Dret, l'Ajuntament de Bonrepòs i Mirambell fent us dels Drets democràtics bàsics que inspiren la Constitució Espanyola, i les diverses Declaracions Universals dels Drets Civils, Polítics i Socials subscrits pel Regne d'Espanya manifesta la seua intenció d'estudiar la possibilitat de proclamar-se desobedient civil pacíficament en front aquesta norma aixó com la d'estudiar la possibilitat de declarar-se insubmís en la seua aplicació en totes aquelles mesures que no impliquen un sobrecost econòmic legal per a l'Ajuntament i per a la resta de la ciutadania de Bonrepòs i Mirambell.

Bonrepòs i Mirambell, 21 de març de 2012

Signat: Maria José Amigó Laguarda